

стрие не только на внутрь, а и на землю. Сердечность и широта торжественных приветствий, акции встречаются народы Австро-Венгрии своего Цесаря, есть для того больше якъ значимость перевоплощения. Тоже сознание искания, для чего за границу такъ живо заинтересуются подорожею Цесаря до которого небудь тъ краинъ королевскихъ, а именно до Галиции. Оттого и народного торжества несется за границу нашего края и таъ вылияние розвагу надъ политичнаго положенія. Торжество Галиции заселено Русинами и Поляками не можутъ оставаться безъ отвѣтственности у закордонскихъ Русиновъ и Поляковъ, котрѣ въмѣстѣ силою исключительной гадокъ порѣблюютъ свою долю съ долею своихъ въ Австро-Венгрии проживающихъ братовъ. Результатъ сего порѣбления не можетъ быть некористный для Австро-Венгрии. Въ вышеннаго часахъ не дадутъ державы отграничвати хиньскимъ муромъ и духомъ атмосфера свободного житія не дастъ запылить границами стовнами. Если одна держава числится съ полюю народовъ, то сестра держава не можетъ на долго оставаться неволею народовъ. Сосѣдство має свои права также и въ сферѣ духовного житія, тымъ больше со-сѣдство спорѣній народовъ. Такъ отже цесарска подорожь не сама собою и безпосредно, пле ико торжественна въ свободніи овациіи народовъ для конституційного Цесаря за наше житіе конституційное — жасъ свою вагу политичну и для сестрій народовъ. Держава, которая умѣетъ зъединять новаго сестрій народовъ, не потребуетъ бояться о свое существование.

Не будемъ дальше разводиться надъ симъ предметомъ, а скажемъ еще колька словъ въ отвѣтъ тымъ, что стараются кинуть тѣнь недѣльности на Русиновъ. Только нечестъ и политична тенденційность можетъ подносити такъ замѣты противъ Русиновъ. Жіемо еще въ Австро-Венгрии, а не въ Польши и если не хочемъ со-лидаризоватись съ Поляками, если допоминаемся нашихъ правъ конституцію запорученыхъ, если заявляемоси передъ лицемъ Цесаря яко особный народъ, то тымъ вынуждаемо лише наши права общіательскіи и народніи, а маско падто честну инициативу изъ австро-Венгерской исторіи, чтобы мы потребували мы бороться противъ замѣты недѣльности. Кто говорить о симпатіяхъ, въ наѣзѣ о гравитациіи Русиновъ до Россіи, себѣ видимо не знаетъ Русиновъ въ Россіи а галицкіи Русинамъ принесутъ продайность своего власнаго народа. Чизъ Русины не знаютъ, что въ Россіи не только не можна въ школахъ учить по руски, але и наѣзѣ русихъ наивинчившихъ книжокъ не-

На дверь порошила и порошила сіяко, сумерки западаютъ що разъ густѣша, якъ изъ душѣ бѣдной женщины, для которой все тѣ будущности выдавалось тѣро и сумно, пусто и лімно.

Наѣзѣ сїту фуркали изъ воздуха, вдавалось щѣ, що иѣ одинъ по другому надѣвать на си серде.

Въ тѣмъ бѣническихъ дверь единой комнаты съ доскотомъ, струя сїтула бушула, изъ дверей слышалъ мужчина, не Аполлонъ, але якъ можна бѣдогадати сѧ чрезъ лица, изъ золотого ланцюха и синіхъ бриліантовъ у манітакъ чоловѣкъ богатый якъ Набобъ. — Шо жито? — обдавалась, приступающи до біна любовестъ, плачъ, концертъ катаракти, якъ убога шинчка? Масмо гости, думаю, що господинъ пыладе піти до нихъ — додати на коніи жаростко.

Такъ я служила катаракти — шинчка женщина подводачка изъ хотелю, якъ изъ тихої сїту разбудженія — и того, що менъ сїгнѣтъ розшавляти...

Перевіз Лев Саноцьский,

чатати? Чизъ галицкіи Русины не знаютъ, що Россія стоптала ногами всі права руского народа и съ Русинами обходится далеко горше якъ съ Поляками, котрѣмъ предѣс и въ Россіи водно печатати польскіи книжки, выдавать польскіи часописи и мати своя польскіи школы? Чизъ супротивъ сихъ фактівъ може честный Русинъ симпатизувати съ такимъ постулатомъ Россія, а тымъ бѣлье гравитувати вѣдь покровъ такого правительства? На се поясняєтъ памятати кождай, кто хоче говорити о бѣніонахъ Русиновъ до Россіи.

ДОПИСИ.

(О.) Зъ Черновець. Отъ часу до часу проявляється сердъ намої интелігенції прудъ громадной еміграціи изъ Россіи. И такъ отъ часу нещадною памятіи выходу Головацкого, Попомъ та іншихъ видимъ, якъ колька такихъ еміграцій, повторюючихъ съ дишою правильностю що колька лѣтъ. То іамоніямъ галицкимъ избѣтніхъ нашихъ галицкимъ „штурготь“, котрѣ еміграцію уважаютъ за акти патріотизму, то підшептами російскаго правительства дають вводити молоды людь и покидають родныій сиѣ краї.

Теперь сталося мѣсто Чернівцій и его молодый університетъ, мѣстцемъ пайчиніївшихъ агітацій и шариковани памятіи интелігентныхъ людій изъ Россіи. Удѣленіемъ стипендій на рѣкъ на два, то зионъ обѣзінкою золотыхъ горы поміжъ тамошній комулати руску акаемічну молодь для своихъ цѣлій и переносить ихъ потому при даній случаїности за границу.

Отъ нередъ нами показаніе число нашихъ молодыхъ людій, котрѣ въ проти-ту колькохъ посѣдніхъ лѣтъ опустили край: Билинкевичъ, Мильковичъ, Шармаркевичъ, Кубіоничъ, Грекоровичъ, Грабовичъ, Семака, Війчуць, Головацкій, Шушковскій, а кроме того избѣтній намъ ще имена галицкіхъ (далеко не всіхъ) русихъ людій, котрѣ зъбовишились изъ найкоротшої часѣ вступити въ службу російску, а теперъ суть слухачами університету черновецкого, якъ: Чехонекій, Фольва-рікъ и другій.

Сумно то, дуже сумно агадати, що въ проти-ту короткого часу стративъ край нашъ таъ богато людій, котрѣхъ югодувавъ кроканымъ свою грошемъ що надѣї, що они будуть колись цириими заступниками народа изъ краю. Справдѣ, дуже сумно агадати що часъ молодиць нашихъ таъ землерозиана, що бояться трудувать свою краю, не дباء про народа, не памятати на си обвики паглидовъ него а стѣшити гладати легкого хлѣба изъ чужинъ.

И для чогось то выходить наші интелігентній людь за границю? Въчайно говорятъ, що туда жеє ихъ наша красна политика, наші безъ-традній бѣніонъ красній и гвєтъ Поляковъ. Але чизъ не есть се власне доказомъ малодушности тихъ галицкимъ емігрантамъ, що они лишаютъ народа изъ недоли, а самі не юдди якои идеї але юдди выгоды власной опускають свою землю, свой народа и затратчують свою силу? Чизъ они землерози чрезъ еміграцію чиєло рускій интелігенції не помогаютъ самі поконути нашъ народа? Искажъ можна жадати, щоби темний народа твердо стоять за сиї народніи права, коли интелігентній людь не мають той бѣаги потеряніи за добро свого народа? Кто юндимъ народа изъ его тихой борѣ, той неномія зраду на найкрайнійшихъ интересахъ народныхъ.

Але спытаймо себе, що дѣлає дальше наша галицька еміграція? Чи добиваються югѣдного житія и величнъ доходи, памятати си на рѣдкій краї и сиї народа и трудатись для его добра? Где тамъ! Заповіши легкого хлѣба перевортає она изъ найгрубішихъ матеріалістівъ и споствікъ, якъ котрѣхъ або рускій народа або Россіи не має найменшого х-

са. Россіска соєздь-індустрия бѣнула бѣть себе галицькіхъ емігрантівъ, недоускави ихъ изъ круга товарищеского житія, ико людій безъ великої ідеї а готовихъ лише служити замоївъ. Интелігенції Россії съ погордою дійтись на таихъ Галичанъ, якъ котрѣхъ, ить какута, „ни Богови свіча, ни торгови консерві“. А до нась вѣсть не доходить що аніхъ анбудъ дѣлать тыхъ Галичанъ, бо вдаєтъ толькъ ихъ дѣла, що выгодно жити и все споживати.

Бѣще не толькъ болѣльбы настъ таї еміграція русихъ людій, икбы въ нашому краю була надіродація русихъ интелігентнихъ силъ та колиби нашъ народа жигъ безпечно бѣть ворогомъ, ить свободъ, достаткахъ, — але у нась власно що разъ меншія интелігентній нашихъ людій а народа жіє изъ темнотъ, нуждѣ, изъ політичній и соєздь-індустриї невыгодъ.

Памятай о тѣмъ руска интелігенція, а именно та, академична молодежь! Памятай на обвики твоїхъ нагайдомъ краю и народа! Не покидайте краю тому, що бѣдній, не покидайте народа тому, що бѣть въ нуждѣ и недоли. Не пхайтесь якъ „Kulturträgerы“ туда, где вась найменше потребуютъ, где вась ческе наїти, певавиць (глїди дониси нашихъ холмскіхъ емігрантівъ якъ „Слотѣ“ въ сего року). Бѣльче чести та патріотизму!

(Р.) Зъ надъ Стрвяжка. (Кандидатъ на школного окружного інспектора въ Самборскомъ округѣ. Мисія езуїтській и участіе руского духовенства въ мисії. Цѣкавий співзводъ.) Незадовго, якъ вѣбетно, мають наступити іменованія новихъ окружныхъ інспекторівъ школъніхъ. До сего часу есть інспекторомъ изъ самборскому округу: лат. кефідъ Т. Кулишъ, директоръ жівичної школы изъ Самбора. Не вѣй то інспекторъ, бо и енергичній и добрий педагогъ и польскій патріотъ, — але має туу кардинальну хибу, що чаломъ изъ гдекотрій сельській рускій школѣ ставить пытанія въ руского, въ рукої истории и таки жадавъ бѣть учителіть, щоби и по рукої русихъ дѣтій учили. Певно, не що іншіє якъ толькъ таї хиба суть системѣ науки теперішнього інспектора суть причиною, що шанове-шляхтичі округа самборскаго хотіть на мѣстце теперішнього інспектора перефорсовати кого другого. Ну, а когоже бы такого? Розумѣєсі, чолоїка, котрїйбы найлучше виїйтъ бѣть нашого мужика, котрїйбы бути прихильнимъ нашему мужикови. Кто же той найбѣльший прихильникъ мужика? Ахъ, кто буде сїйтъ тому перечити, що тымъ найбѣльшимъ пріятелемъ мужика, то — дѣдичъ. Ergo, кто може бути лучшимъ школънімъ інспекторомъ, якъ не дѣдичъ? Розумѣєсі, дѣдичъ при-нимлючи посаду інспектора окружного робить въ себе жертву, толькъ въ любови до того темного мужика. Таку жертву вробить въ себе и п. Скаржинський дѣдичъ селца Слохіївъ (межи Хирономъ а Фульштиномъ); бѣть то хоче теперъ брати на себе бремя інспекторства окружного. П. Скаржинський бѣть даниа иже, підко, має думку позерстувати тиженійкій працѣ коло піддвигненія въ темноты нашого народа, бо бушиши первіе дѣдичемъ двохъ сѧть, одно, Сушницю продавъ житви въ Старого Мѣста а изъ другомъ, Слохіївъ такожъ видѣть въ господарство перонадиць. П. Скаржинський дуже добре пересвѣдченый о величнѣ муцѣ, якъ вони же на себе суть достоинствомъ інспектора школъніого, бо самъ найлучше о тѣмъ відѣ, що бѣть не педагогъ, — але бѣть и о тѣмъ пересвѣдченый, що любовь до мужика все переможе... И такого то славного інспектора готово наше Побѣдрѣ дѣстати, бо изъ околицъ волаючи не на жартъ и Скаржинський, що посаду має вже заповіни, що самъ пінѣ гр. П. его кандидатуру позирає!

Школа и церкви мусать ити разомъ, тоды донеріа може гардъ бути. Коли отже п. Скаржинський хотіть нашій рускій школы двигнути и насл розуму научити, таикъ якожъ патріи б҃аути зама-тають на сївіе пішеньніи нашіхъ душъ. Ось сты, якъ єні порѣ шини обіютъ, томужъ то б҃аути въ таїхъ житіяхъ хали въ нашій сторонѣ и осадованими монастырѣ Кармелитами изъ Суеківичахъ розпочали 11. л. ліпня сївіє мисії. Кармелиты позапропутили на місію щефъ сїєдніхъ священикій обіутъ обрядити. Тутъ якожъ появилось «шар-дніє» нашіхъ священикій. Где якожъ гадїкъ що другого якъ не жина — леди юлька показалося, и то лишъ жлунку божу. Одній лише рускій сїєдній під-трудникъ изъ Фульштина о. Е. Ю. уважавъ свою довгомъ черезъ цѣлій часъ місії бути при патріахъ; але й не дѣніци, не має свого господарства, тоже і жинка яко не пекутъ. Годи саму отрідькти, що бѣть такъ дуже пильній місії, котрїй отбуваети якъ его філіальний сїєдній (самъ рускій парохъ Фульштина хорій), бо богато сходите тамъ въ руского народу, треба отже ихъ прічастити и другій требы духовній візможності.

Але о. Ю. не читать ще въ „Дѣї“, якъ то въ Бауполи принять п. граїль, Дубницкій нашихъ пополь, а що бѣть єшъ єшъ молоденій, то не богато, гдечого й тунікъ, томужъ то не ідовомъши лише дерев'яними богослужіннями и, часъ місії, але захотѣлось ему и межи лат. священствомъ въ монастири при обідахъ та вечерахъ реізентовати рускій клири. До 16 л. ліпня все ішло добре, а що 18 приключилося, ось послухайте. По весті, отправахъ місійніхъ війшлиши, якъ вже жодого дні, вѣй священики до монастыря на пічерию, а съ ними и насы місійній представитель руск. клира, та вдаєтъ бесѣду съ ке. Кулишемъ о школахъ и другихъ рѣчахъ. По хилі пристало до розмовы и лат. парохъ изъ Самбора изъ Смолинській и по довгомъ ровнодушній разговорѣ війшлиши на тое, якъ католицькій інігуєтъ не запротестовали прилюдно проти такому „miesycaheti pogwałceini religii“, та що и молодий рускій священикъ вѣбльше варта. О. Ю. хотѣть на тое ще сказати, але ке. Смолинській недопустивъ его до слова, а що присутніи многи запоклюдовавъ, звернувшись до о. Ю. „wyjcie wszyscy lotry a wasi biskupi to pierwsi lotry!“ и вийшовъ до другої коянати. — О. Ю. зѣбѣ еще смачно пра-однімъ стоять съ ке. Смолинській вечерю, по опбель удалисъ до свого декана и вложивъ протоколарне відання заприєгненого відання о. Е. Ю., для котрого нехай съ послужити на будуще за науку: Коли уважаєшъ діти-школьници, то здѣси, шкільници пози-важливіе „lotrami“, а спікоюши латинській „pierwszimi lotrami“, то вдаєсі, шкільници руска консисторії зъ Перемышлемъ, и цѣлії жи-же дуже, якій наша консисторія пра-бѣть сего ужитою, та що скаже изъ тес-тинаська перемышльська консисторія?! Словъ поваживши такъ нашъ рускій священикъ прілюдно вѣсъ латинській клиръ пози-важливіе „lotrami“, а спікоюши латинській „pierwszimi lotrami“, то вдаєсі, шкільници руска консисторії дали бы ему за тое изуку, ба, адамесі, и карій §§, будьомъ пра-мінії. Якъ изъ сїмъ слухаю стане, побачимо! Цѣлій фактъ подаюмо изъ вѣ-стя заприєгненого відання о. Е. Ю., для котрого нехай съ послужити на будуще за науку: Коли уважаєшъ діти-школьници, то здѣси, шкільници пози-важливіе гдесъ на польско-латинській мисії споніозати церковній гробъ для своїхъ рускихъ приходіанъ, то нехай же їде на вечерю домой, бо такі ке. Ско-линець подыблюти відана!

Та у нась єдна и цѣла єдна, що мы много відомо, якъ треба робити, що відомо, якій планъ, и тодобре, робимо, але якъ пра-віде до якъ перес-дена, до самого дѣла, тамъ и на вро-къ на передъ, ии иль робити, ии иль поступи-вано єть ворожими намъ статіями! Єдна-го разуть написалисъ наші часописи про арганіцію лат. священикій, коли відадутъ съ нашими, — нічго не помагає, іншіє таки до нихъ пхажають, та се єще за че-

тута. Квартира роскошная и в Польской столице. Радонежский отелеванный из стекла. Подвалы.

Станъ фундациі бд. п. Ст. Зубрицким. Недавно пожаловано было въ именияхъ "Слова" запитание, алья стоять подъ ѿзложениемъ изъ 145 м. во Львовѣ, заставляемъ пожалованіе дочкою бд. п. историку нашего Дениса Зубрицкого на погоды для бѣдныхъ русскихъ давать въ стояніи теперь подъ зарадомъ митрополичией Консистории. На той пыткѣ доноскаѣтъ память: Польши Стальевская Венна Зубрица умерла 22 августа 1874 въ Краковѣ записка для разпорядженія постійного вѣхъ, обѣ тѣ даты 1 липня 1874, алья которыхъ однѣ записи реальности свою подъ ч. 145 м. во Львовѣ на фонѣ скрѣть, прошли митр. Консисторию о епископѣ надѣть токъ фундациі, а именно, чтобы рѣжично доходы изъ токъ реальности раздѣлывались между двумъ давать гр. кат. епископомъ Владиславомъ на маючихъ больше 14 лѣтъ, безъ жадного удѣржанія, которыхъ сама Консистория за бѣдныхъ и гдѣмъ уѣздила. За того рѣжичного доходу всѣхъ одинаково пожалованы выѣздали изъ року 100 зл. изъ поминальной службу Богу въ первій съ Юра за нею и за родину. — После тогъ записала она реальность ч. 145 м. на дѣлъ фундациі, оти позади и пожаловану, которыхъ заступничество вѣбъ инструкціи фискальной ч. 16 лютого 1854 ч. 34 дн. п. дѣлъ до пѣхъ уніконституціи належитъ выѣзжично п. к. Прокуратори скрѣбу и донерва по вѣроядженію ихъ въ жѣлье переходить посля разпорядженія послѣднія вѣхъ на гр. к. митр. Консисторию. Фундациі до нынѣ не вѣшила изъ жѣлья, а то головно для тогъ, что обома пожалованіемъ запитаниемъ не покажала пожалованіе иконою ни до цѣлой спаси сиадини, ни до пакиї частіи токъ, и задля тогъ вѣроядженія судъ красный Львійскій перетрактацию на подстай уставничего порядку налагдала и по безуспѣшномъ забѣданію неизѣтныхъ наследниковъ донерва по роцѣ признала спадокъ яко бездѣлничий фиску и уѣдомилъ гр. к. Консисторию, что изъ его жаданія выѣздали ему посыѣдченіе, что фонѣ скрѣть зѣбѣтній подъ зарадомъ киту Консисториа реальности ч. 145 м. запитабѣлованій бутъ може съ тѣмъ, что изъ доходовъ реальности що року 100 зл. изъ актахъ судовъ не находятся, сказали вѣр. М. Малиновскій, которому такъ одно, алья и другое пѣвѣрене было.

Складки на костель въ Серасѣ. Министръ скрѣбу завѣзаны въ препорученіи Цезаря архіепископомъ вѣденійскому, залыцкому, грацкому, праскому, голомуцкому, задарскому, гр. кат. и орн. кат. львійскому, епископомъ краковскому и вроцлавскому, щобъ между духовенствомъ и пѣрниими своихъ дієцезій збиралі складки на будову католицкаго костела въ Серасѣ.

ВСѢЧИНА.

Люда — зѣбрь... Скѣть-Петербургскій Вѣдомости розказываютъ слѣдующій трагичный случай, который сбѣдитъ о зѣбѣтности обычай петербургскому буржуазіи. Три иѣланы тому позадъ п. Б. зѣ Петербурга замовили себѣ въ Швѣції губернантку для дѣтей. То була бѣдна алья образованна молода 18-лѣтна девчина; матери не мала а батько стариной рѣдъ бутъ привѣстити любому дочку въ пораднѣй яко роднѣй и замлючили съ п. Б. контрактъ на 5 лѣтъ. Дѣвчина прибуда изъ Петербурга и ревно изѣзла до науки дѣтей. Але въ короткѣмъ дуже часъ почали обе господарѣ пересѣдовати дѣвчину. Бѣдной девчина, завезеной въ чужой край, не знающей ни слова по московски, болѣзни, благѣ, ставило съ коѣдѣмъ днемъ тѣжкое и пріѣкѣ. Колѣка разѣзь писала батькона, щобъ якимъ чиномъ вызволить ея изъ тогъ пекла, але не одерживала никако бѣдъ батька вѣсти не для чого ишо, алья только для тогъ, що батько умеръ. Три мѣсяціи донерва минуло, а вже еї жѣлье стало тѣжкое тѣжкое категори — а що жѣлье еще буде дальше, — пѣбла контракту передъ нею еще 57 мѣсяцій! Рать началь. В. выѣхала изъ Москви, а єго жена выѣзжала середъ ночи губернантку на улицю на злины дочь въ однѣмъ сициенскомъ плато. Бѣдна девчина въ хиши промокла до рубца, пророгла и заливавшись слезами блѣзала, молила началь. В., виходити си до дома — але изъ дарю. Одна недѣля живла жѣщанка вѣрталась до дома и усрѣла плачуши дѣвчину, домѣрившася о єї нуждѣнной дѣлѣ — вѣзла съ собою до сини хаты, ог҃гла, напоила чашъ и потѣшала яко могла. Но дѣвчина чай жѣщанка замонила губернантку вернута до началь. В., надѣжечна, що тѣлѣ же гѣлье паки проминуть и пріѣзжай на вѣбѣтъ. Дѣвчина послухала и зионѣла проситися подъ дверимъ свою памъ, почала голосомъ ридати, але на дармо — дочь пустившася на нове алья шумѣть и бѣдна терпца дѣвчина изъ мокрой сициенской пѣбла на студенѣмъ пѣбре земера, зубами звонила... Въ тѣхъ хиши обушена и ролука мѣдальона сиротъ странна думка — побѣгъ до Невы и вернется въ си філъ. Для офицеріи проходившій въ той самъ часъ твою сторону, бѣтихи, що дѣвчина бѣгала до Невы и донесъ о тѣмъ городовому. Задумъ городовскій присѣѣть на мѣсто — то никого же не застанъ. Началь. В. вернулся

судовыхъ сирикозданія зѣ поданіи, алья пожичокъ.

По той принципѣ не можна сказать, иль и на ѿзложении подати пожичку 9000 зл., знаемъ толькъ, що скрѣстованіе на запоѣдѣ дону гипотеки 2000 зл. Арнольда Выѣскочила до нынѣ троєас, и ѿзложиша пожичку провадить, въ тогъ выходатъ, що донъ его изъѣзтавъ зѣ затягненіи пожички сплатченый, можна, що пожичку власне на сициенѣе донѣгъ гипотечныхъ затягнено. Выѣскоченіе тогъ дону муонѣтъ тѣмъ бѣлье застанили, що въ тобъ способѣ гипотека есть вѣтъ больше обѣженія, алья була подъ инвентаремъ. Посада инвентаря було, алья выше, на гипотеки 2600 зл., а тицеръ съѣѣтъ бансъ масъ 9000 зл., а дочинавши до бѣгія капитали Кармелиты, котрѣ, яко сказано, передъ банкомъ позѣгавали, 1914 зл., повыше претенсію Арнольда Выѣскочила 2000 зл. и убезпеченну, а незападчену належитъ спаддину 1065 зл. було разомъ 13979 зл., затымъ о 5719 зл. бѣлье яко було передъ затягненiemъ пожички. То бѣженіе до сумы 13.979 зл. тѣмъ менше понятно, що реальность побла инвентаря спадкового, масъ вартостъ лишиенъ 12,000 зл., тѣлъ чо було выходило, що илъ бѣлье донѣгъ, яко она партія. Насуналася отже пыткѣ, чи при томъ станѣ може повстать фундациа, що котрѣ вѣтше згадано? Можливимъ будобы ѿ лицензіи, тогды, колиби зѣ подати пожички 9000 зл., и въ адмииністраціи реальности въ первихъ рокахъ позѣгавали значій ощадності, котрими можнѣ было не толькъ донѣгъ Выѣскочила 2000 зл., але и залигаючіи раты бансони сплатити и скрѣстованію и лицитациѣ реальности задля обохъ сихъ донѣгъ пронаджену знести, а зарѣдъ реальности на ново до вѣтъ руко отобрата. Чи однако такіи заощадженіи капитали буть до разороженія, мѣгбы, яко донѣгъ рахунки зѣ адмииністраціи и ужита пожичокъ 9000 зл. изъ актахъ судовъ не находятся, сказали вѣр. Вѣр. М. Малиновскій, которому такъ одно, алья и другое пѣвѣрене было.

Другого днѧ до Петербурга, а па третій день заявникъ полиції, що єго губернантка уѣзжала по людехъ пустить вѣстъ, що она уѣзжала ѿ любовника. Але мовиша на грыжу ѿбѣтъ памъти Б. Нева выкинула трупъ губернантки передъ самбоенскій пѣхъ донъ. У нихъ не знайшася павѣти престарала, щобъ заминути трупа. Обвіто его въ рогожу и такъ на простомъ вѣхъ перевезено на вѣчній упокой. На лиці погиблой видно было синяки и розсачену губу.

Д. Миль о консерваторахъ. Славный Миль державъ разъ въ парламентѣ бесѣду, въ которой називалъ консерваторіи наудурнѣшо партію парламенту. Противъ Милью виступивши якісь горючі и почати его погнати до отѣмательности, яко бѣть смѣсть називати консерваторіи дураками. Миль отповѣдючи горючимъ, сказавъ преснокобіно: "И не говорить, що вѣбъ консерваторы дураки, я толькъ сказать, що вѣбъ дураки звичайно консерваторы".

ОТЪ АДМИНИСТРАЦІИ.

Скоїфиковане ч. 57 розбелано вѣсмъ Вѣ. памъти. Предплатникамъ алья четьверть рано, ѿ причини, що концептата наступила дуже позно, — цѣлый накладъ готовий маєтъ относитися на почту. Кто не одержавъ тогъ числа, зволить рекламирати. Мусимо при случайноти на сїмъ мѣстѣ звілити, що експедиції напої часописи отбувався правильно и точно, а толькъ тѣ вини гденихъ почтовихъ урядівъ гдекотрі памъ Вѣ. Предплатники не одержують поодинокихъ чиселъ.

(Надѣслане.)

До Честної Редакції "Дѣла" зѣ Збаражи.

Подписаній въ імені всѣхъ мѣщанъ мѣстечка Збаражи и прилученіяхъ до парохіи Збаражкої, заявляють прилюдно, що не правою есть, будьтобы мы загадали змѣнити нашу вѣру руску-католицьку на яку ишшу. Въ той вѣрѣ, въ котрѣ мы родилися, въ котрѣ виховуємо свои дѣти, хочемо и будемо умирятіи. За свою свиту вѣру мы готові положити все, павѣти житъ!. Соти двохъ межи намъ, (називаються Савчичинській и Залужанській) котрї задля якою змѣни уразы до нашого пароха, отгрожуються, що перебудуть на ишшу вѣру. Зѣ откі имъ нашла така гадка, сего не знаюмо, — бути може, перадинъ ихъ кто такъ во Львовѣ, бо доки не тадили до Львова, о змѣнѣ вѣры не говорилиничого. Тікъ то два, будучи недавно тому во Львовѣ, удалися до Консисториї и тамъ представилися яко депутаты бѣтъ цѣлони громади, за якихъ ихъ позови Консисторія призначила. Ми однакожъ заявляємо тутъ съ цѣлымъ патіскомъ, що мы не висылали жадно депутатії до Консисториї — а тѣмъ бѣлье згаданихъ двохъ мѣщанъ, бо до Консисториї мы не мали нікого дѣла, а еслибы и було, то умільбисьмо выбрать людів такихъ, котрї достойнѣшо заступити мѣстъ наше и нашу справу.

Газета "Слово" Ч. 76., а за нею тѣлько друга газеты, несвѣдомъ справы, написали, що мы задумали "направду" (!) о переходѣ на православіе, — а то по той причинѣ, що будьтобы нашъ Парохъ називавъ православіе — "вѣрою діавольскою", ени-

Просимо о якъ найскоріше вірзанье вѣтъ залегостій въ ведомії. Тыль, що не заплатити своїхъ залегостій, не будемо дальнѣ висылати нашон часопис.

Курець львійскій зѣ дн. 5.2. серпня 1880

1. Акції за 100 р.	
Жалії Кар. Люд. по 200 р.	
львій.-чес.-як. по 200 р.	
Банк. гал. галін. по 200 р.	
2. Лицти заст. за 100 р.	
Общ. кредит. галін. по 5% з. в.	
" " " по 4% з. в.	
" " " по 5% з. в. парох.	
Банк. гал. галін. по 5% з. в.	
Лицти доз. гал. гал. рует. банку по 6%.	
3. Лицти довжнї за 100 р.	
Общ. розл. кред. Залед. для Гал.	
Буков. 6% з. залед. въ 15 лѣтъ	
4. Облиги за 100 р.	
Надомінанія галін. 5% з. в.	
Облиги комуналній Гал. банку	
рутих 6%.	
Поміжн. кр. зѣ р. 1873 по 6%	
5. Лоси мѣст. Краковъ	
Станіславовъ	
6. Монеты.	
Дукатъ галендарія	5 41
Ізаарей	5 47
Наполеон	9 32
Швейцерія	9 60
Рубель розмѣрій ербій	1 00
паперовий	1 22
100 марокъ кімпенскіхъ	57 40
Серебро	59 50
	100 50

"LA ROYALE BELGE"

Акційне Товариство уbezпечень на житъ

узиане изъ Бельгії королевскимъ рескриптомъ зѣ дн. 17 лютого 1853 р.

(Днієнникъ урядівъ зѣ дн. 22 лютого 1853 ч. 53), концесіоноване въ монархії Австрійско-угорськїй дн. 21 січня 1874 р.

Капиталъ Акційний Товариства плюсить франкій	3.000.000
резервний зѣ дн. 31/III 1879	5.481.943.89
Загальний капіталъ гарантійний франкій	8.481.943.89

Головна Репрезентація для Австрії въ Вѣдні IX.
Kolingasse, 10.

Ниаше підписаній має честь відомити Почтенну П. Т. Публику, що одержавъ Генеральну Агенцію для Галичини & Буковини отъ Товариства "La Royale Belge", котре то Товариство, яко звѣтно, убезпечує подъ найкористнѣшими умовами и з ріжкими комбінаціями, а убезпеченія виплачує въ случаю погибель.

Близинихъ підписаній на ласкаві аголашеніи убезпечень въ ріжкіхъ погибель

Генеральний Агентъ для Галичини & Буковини "La Royale Belge" въ Брюсселії

Львівъ, ул. Рейтана, ч. 2.

Юрій гр. Дунинъ Борковскій

Львівъ, ул. Рейтана, ч. 2.

Бориславъ

Львівъ, ул. Рейтана, ч. 2.